

[Hans Kjør.]

skrevet herind. Hvis de skal optrykkes som bilag til tillægsbetænkningen, så kan det efterhånden blive en stærk spøg.

Vi mærkede ikke nogen resonans fra finansministeren på disse forslag. Jeg fremsatte forslaget om en dispensationsbestemmelse over for finansministeren med fuld erkendelse af, at jeg ikke betragtede denne lovgivning som havende det sigte, som er finansministerens eget postulat, nemlig at sigtet ikke er provenumæssigt, men alene importregulerende eller betalingsbalanceregulerende, og jeg gjorde det ud fra den nødsituation, erhvervslivet befinder sig i, idet jeg mente, man måtte prøve en hvilken som helst mulighed for at se, om man kunne nå et skridt frem, men det har ikke rigtig været muligt.

Finansministeren var inde på spørgsmålet om de store virksomheder og nævnedes i denne forbindelse, at vi nu igen havde trukket den stærke smed frem. Jeg mener ikke, at der i det, jeg sagde, lå noget som helst postulat om, at det var en pressionsituation, som finansministeren antydede det. Tværtimod mener jeg, at jeg sagde, jeg vil end ikke antyde, at det var denne henvendelse fra centralorganisationen, som Hans Rasmussen havde underskrevet, der bevægede finansministeren til at imødekomme Staalvæværkets problemer, og jeg motiverede det klart med, at denne henvendelse — hvad ethvert folketingsmedlem kan overbevise sig om, for den er, så vidt jeg da ved, optrykt i bilagene — havde et helt anderledes bredt sigte, idet man går dybt ind i problematikken omkring beskæftigelsessituationen. Det var i den forbindelse, jeg sagde, at finansministeren på regeringens vegne har et meget tungt ansvar i denne situation.

Jeg mener heller ikke, der ligger nogen påstand om pression bag konstateringen af, at det er de store virksomheder, der er imødekommet. Der er selvfølgelig enkelte undtagelser. Det kan være, at en geografisk placering et enkelt sted måske har haft en særlig vægt, hvad ved jeg. Det er da rigtigt, at

der er ikke tale om fritagelse for bestemte virksomheder og derfor heller ikke specielt for de store virksomheder, men fritagelse for visse varegrupper. Det er bare en konstaterbar kendsgerning for mig, at de fritagelser, man har beveget sig til, det er dem, der er fremført ønske om fra de store virksomheder. Det kan være en baggrund herfor, at man siger, man vil hellere holde de store virksomheder i gang. Jeg understreger blot, at dermed har man jo ikke begrundet det kriterium, jeg har efterlyst for denne fritagelsesliste. Hvis man kunne begrunde det, ville man med lige så god grund kunne fritage en lang række andre komponenter, hvor importafgiften har præcis den samme skadevoldende virkning for mindre virksomheder. Jeg pegede på nogle ting, som forekommer så fuldstændig inkonsekvente blandt det, vi er stødt på i udvalget. Jeg tror ikke, det ville have kostet så forfærdelig mange penge, om man havde fjernet disse ting, som faktisk forekommer fuldkommen uforståelige for almindelige mennesker. F. eks. kan man importere færdige aerosoldåser, men hvis man skal lave skidt her i landet, så skal man betale afgift af delene til det; det går altså over de flestes forstand.

Jens Peter Jensen: Den socialdemokratiske ordfører var igen inde på koordinationsproblemerne inden for erhvervslivet, og jeg kan da godt sige til den ærede ordfører, at de skadelige virkninger, de skal nok forplante sig fra den ene virksomhed til den anden. I så henseende er koordinationen fuldkommen i orden. Det, jeg bemærkede, var, at man ikke ad lovgivningens vej skulle komme og blande sig i koordinationen. Det er sikkert rigtigt, at der kan produceres mange varer her i landet, som i øjeblikket importeres, men specialiseringen er jo en udvikling, der er i gang i langt højere grad, end vi egentlig havde forestillet os, før vi stiftede bekendtskab med dette erhvervsgeografiske billede, som vi har fået oppe i udvalget, og som den ærede ordfører så rigtigt har fremhævet her. Den udvikling vil